

Úrvacsorás istentisztelet – Szentháromság ünnepe utáni 5. vasárnap

Budapest – Fasor, 2019. július 21. 11:00; MGyTK

A vasárnap igéje: Kegyelemből van üdvösségetek hit által, és ez nem töletek van: Isten ajándéka. (Ef 2,8)

Lekció/oltár előtti olvasmány: 1Pt 3,8-15(16-17)

Cselekedjétek a jót állhatatosan

Végül pedig legyetek mindnyájan egyetértők, együttérzők, testvérszeretők, könyörületesek, alázatosak. Ne fizessetek a gonoszért gonosszal, vagy a gyalázkodásért gyalázkodással, hanem ellenkezőleg: mondjatok áldást, hiszen arra hívtatok el, hogy áldást örököljétek. Mert aki szeretne örülni az életnek és jó napokat látni, óvja nyelvét a gonosztól, és ajkait, hogy ne szóljanak álnokságot; forduljon el a gonosztól, és cselekedjék jót, keresse és kövesse a békességet; mert az Úr szeme az igazakon van, és füle az ő könyörgésükre figyel, az Úr arca pedig a gonoszt cselekvők ellen fordul. De ki az, aki bántalmaz titeket, ha buzgón igyekezték a jóra? De még ha szenvednétek is az igazságért, akkor is boldogok vagytok; a fenyegetésüktől pedig ne ijedjétek meg, se meg ne rettenjétek. Ellenben az Urat, Krisztust tartsátok szentnek szívetekben, és legyetek készen mindenkor számot adni mindenkinek, aki számon kéri tőletek a bennetek élő reménységet. Ezt pedig szelíden és tisztelettel, jó lelkiismerettel tegyétek, hogy amivel rágalmaznak titeket, abban megszégyenüljenek azok, akik gyalázzák a ti Krisztusban való példás életeteket. Mert jobb jót, mint gonoszt cselekedve szenvedni, ha ez az Isten akarata.

Textus, a prédikáció alapigéje: Lk 9,57-62

Amikor [Jézus és tanítványai Jeruzsálem felé] mentek az úton, valaki ezt mondta Jézusnak: Követlek, akárhova mégy. Jézus azonban így felelt: A rókáknak barlangjuk van, és az égi madaraknak fészük, de az Emberfiának nincs hova fejét lehajtania. Egy másikhoz pedig így szólt: Kövess engem! De ő ezt kérte: Uram, engedd meg, hogy előbb elmenjek, és eltemessem apámat! Jézus így válaszolt neki: Hadd temessék el a halottak a halottaikat, te pedig menj el, és hirdesd az Isten országát! Egy másik is ezt mondta: Követlek, Uram, de előbb engedd meg, hogy búcsút vegyek házam népétől! Jézus pedig így felelt: Aki az eke szarvára teszi a kezét, és hátratekint, nem alkalmas az Isten országára.

Kedves Gyülekezet!

Néhány évtizeddel ezelőtt, az egyik, mára már egyházként bejegyzett karizmatikus közösség megalakulásának az első éveiben megrökönyödve beszéltek az emberek arról, hogy aki ennek a közösségnek a tagjává vált, az utána minden kapcsolatot megszakított a családjával, azért, mert ez volt az elvárás, mert Jézus is a család elhagyására szólította fel a követőit, és nyilván azért is, mert így könnyebb volt a vezetőknek kontrollt gyakorolni a hívek felett. Ma is vannak ilyen rajongó, a Szentírásból egy-egy, a lényegi üzenetet tekintve kevésbé jelentős szakaszt kiragadó és abból maguknak egy általános érvényű szabályzatot gyártó szekták. A fiam egyik ovis társának az anyukája az óvodából hazafelé menet egyszer szomorúan mesélte, hogy ő nem számíthat a nagyszülők segítségére, mert az apja már nem él, az édesanyja pedig nagyot változott, amióta egy furcsa keresztény csoportnak lett a tagja. Alig tart velük kapcsolatot, mert ők nem hívők és a gyerekeiket sem nevelik hitben. Amikor mégis együtt volt az unokáival, akkor meg, a hitére hivatkozva szinte életveszélyes helyzetekbe engedte bele őket. Felmászhattak például olyan magas mászókékre és fákra, amikhez ők akkor még nagyon kicsik voltak, és azt mondta: nem kell félni, ő hiszi, hogy az Úr és az angyalai majd vigyáznak a gyerekekre.

Valóban elképesztő és hajmeresztő dolgok sülnek ki abból, ha valaki a Biblia szavait önkényesen, tudatlanul, szigorúan betű szerint, a szövegtörnyezetből kiragadva értelmezi. A mára kijelölt prédikációs alapige is egy olyan szakasz, ami szó szerinti értelmezésben igencsak félreérthető. Így hangzik ez a rész, Lukács evangéliumának 9.

fejezetéből: ... lásd fönt!

Ha így, betű szerint általánosítanánk azokat a szavakat, amiket az épp Jeruzsálemben, szenvedése helyszínére tartó Jézus a tanítványságról mondott, akkor az ő *kövess engem!* hívására legtöbbször azt mondanánk: nekünk ez túl sok, nagyon ijesztő, radikális. Ki akar fedél nélkül, az otthon melege nélkül, a családjá, a szerelme, a házastársa nélkül, a gyereke, a szülei nélkül élni, dolgozni, szolgálni? Ki mond igent az olyan életre, amiben valaki nem temetheti el az apját, amiben ha szolgálatba, misszióba indul, előbb nem vehet búcsút a szeretteitől? Nonszensz. Ha valóban ezt jelenti Krisztus követése, akkor mi abból köszönjük, nem kérünk. ... Tudjuk azonban, hogy a tanítványság, a keresztény életforma, ezek a jézusi szavak nem ezt jelentik.

Pröhle Károly professzor *Lukács evangéliuma* kommentárjában azt írja: „Nem tompítjuk le, sőt érvényesítjük Jézus szavainak az életét, ha azt mondjuk, hogy ennek az evangéliumi epizódnak a példái olyan alkalmi példák, melyeket nem szabad betű szerint általánosítani.” (Vö.: 169. o.) Az a lényegük, hogy Jézust fél szívvel nem lehet követni, hanem csak elszántan, úgy, ha felszabadulunk minden más kötöttségtől.

Jézus életének kontextusából kiderül, hogy a szerte a hellén világban ismert rókás-madaras közmondásra, – hogy az állatoknak van otthonuk, de az embernek nincs – azért utalhatott épp itt, ezen a ponton, alkalomszerűen, mert a Jeruzsálemben vezető útja során, közvetlenül e párbeszéd elhangzása előtt maga is átélte, hogy egy útjába eső samáriai faluban – a régi zsidó-samaritanus ellentét miatt – elutasításban részesült, nem fogadták be őt,

nem adtak neki szállást. És persze tudta azt is, hogy Jeruzsálemben milyen teljes elutasítás és kereszt vár majd rá. Megragadta tehát ezt az estet arra, hogy tanítványai értésére adja: ahogyan ő, a Mester bekerülhetett vallási, nemzeti, politikai gyűlölködések gyújtópontjába, úgy hasonló ők is át fognak élni – erre készüljenek fel, és ezekben a helyzetekben majd ne a gyűlölködés, hanem az az ellenséget is szerető lelkület vezérelje őket, ami őt, a Mestert is. Hiszen ha Jézus nem pusztítani, hanem menteni jött a világba – akkor ehhez a tanítványoknak is tartaniuk kell magukat, nekik is meg kell érteniük: „Jézus követői soha nem tehetnek magukévá, és nem tűrhetnek meg magukban semmiféle vallási, nemzeti vagy politikai gyűlöletet, hanem az emberek és népek közötti megértés és megbékélés útján kell járniuk, még áldozatok árán is.” (Próhle, 167. o.) Még akkor is, ha ezt a Jézustól tanult lelkületet mások elutasítják és ők, a tanítványok, a Mesterhez hasonlóan, emiatt fájdalmat, szomorúságot, szenvedést élnek át.

A „*temessék el a halottak a halottaikat*” megjegyzésnek nem volt ugyan a rókás-madaras közmondáshoz köthető, konkrét előzménye, az azonban biztos, hogy Jézus nem akart kegyeletsértő lenni. Tudta, hogy Izraelben a halottak eltemetése olyan kiemelkedő jócselekedetnek és mindenek felett álló kötelességnek számított, ami még a törvénytannulmányozás és az imádság szent kötelességei alól is felmentette a gyászolót. Jézus is tudta, hogy a szeretetünk iránti, a szentek, a hithősök iránti, a múlt számtalan étérke iránti kegyeletünk Isten ajándéka.

Ezekkel a képies és mehökkentő szavakkal Jézus azt

akarta érzékeltetni, hogy az ő ügyének, az evangélium ügyének való elkötelezettség, a másokat is Istenhez és az örök élet megragadásához elsegítő életet minden másnál fontosabb küldetésünknek kell tartanunk. Így kell értenünk az *aki az eke szarvára teszi a kezét, és hátratekint, nem alkalmas az Isten országára* mondatot is. Görbe barázdát húzott, testi sérülést okozhatott magának az a földműves, aki nem összpontosított az ekéjére, hanem szántás közben oldalra vagy hátrafelé tekintgetett. Az Isten országát kereső keresztény életünkben is hasonló figyelmet, összpontosítást és odaadást vár tőlünk Jézus. Mert, ahogy Ordass Lajos is megjegyzi: „Az nem kereszténység, ha nagy hangon örök életről beszélünk és közben kétségbeesett riadtsággal féljük ezt az elmúló életet. Az sem, ha jövő cél felé kerekedünk föl ugyan, de aggódva nézegetünk hátra, hogy áll-e még a visszavonulást biztosító híd. Felelősségünk még túl is terjed önmagunkon. Nem csak az a baj, ha a magunk barázdája félbeszakad. Még nagyobb baj, ha azt az embert is megakasztjuk, aki közvetlenül utánunk a szomszédos barázdát vonja.”

Jézus azt szeretné, hogy a hiteles szolgálatunkért olykor a fogainkat is összeszorító összpontosítás és odaszánás boldogsága, flow élménye és Isten minden értelmet meghaladó békessége járja át naponként az életünket. Jézus tőlünk, mai követőitől is azt várja, hogy életünkben a teológia és az etika, a komoly hit és az odaadó gyakorlat, a szó és a tett összhangban legyen – nála ez a kettő, a követés és a szeretetben való szolgálat egyet jelent. Imádkozzunk!

Urunk! Isten országa ott van, ahol te vagy. Keresztény életünk egyetlen célja az, hogy hozzád jussunk és hozzád legyünk hasonlók. Minden idők hitvallóinak éles tekintetét add meg nekünk, akik ott láttak téged az Atya jobbán, és életük, szolgálatuk barázdáját egyenesen feléd vonták meg! (Ordass Lajos) Segíts minket ehhez, szavadra figyelni, életünket a pénztárcánktól a kapcsolatainkig a te normáidhoz szabni, a világot a te szemeddel és lelkületteddel nézni és értelmezni. Ámen.

Ének: 52,4 Készséget ébressz követni igédet. Szent ügyért éljünk, Szolgálatban égjünk, És erő híján erőt tőled kérjünk! Dicsérjük Istent!

Hirdetés

1. Istentiszteletünk végén, felekezeti hovatartozástól függetlenül várjuk az Úr asztalához mindazokat, akik erre léleklében szabadok és felkészültek.
2. Az istentisztelet után rövid, egy napirendi pontos, felújítási pályázat benyújtásával kapcsolatos közgyűlést tartunk, kérünk mindenkit, hogy a befejező ének után ne menjen el, hanem maradjon!
3. Temetés: Di Gleria Jolán (90)
4. Esküvő: Molnár Csilla – Tem Balázs
5. Az előző vasárnapi istentisztelet offertórium: Ft volt.
6. Az EvÉlet legfrissebb száma a kijáratnál kapható.